

اعتراض به حضور نمایندگان رژیم در نخستین نشست شورای حقوق بشر سازمان ملل

شورای حقوق بشر سازمان ملل نخستین اجلاس خود را از تاریخ ۱۹ ژوئن در ژنو آغاز کرد. رژیم نیز یک هیئت نمایندگانی برای شرکت در این گردهمایی راهی ژنو کرده است. در کنار نام وزیر دادگستری رژیم نام سعید مرتضوی جلاد مطبوعات قرار دارد.

کانون زندانیان سیاسی ایران (در تبعید) طی نامه‌ای به اجلاس شورای حقوق بشر سازمان ملل، به حضور هیئت نمایندگی رژیم در این اجلاس اعتراض کرد و خواستار اخراج این هیئت از اجلاس شد. در بخشی از نامه کانون آمده است: توده‌های مردم ایران تصورشان بر این بود با تغییراتی که در ساختار تشکیلاتی نهاد "موثری" چون حقوق بشر سازمان ملل حاصل می‌شود، مهم تر از همه، جایی برای حضور ناقضان حقوق بشر و نمایندگان حکومت‌های جنایتکاری مانند حکومت اسلامی حاکم بر ایران، نخواهد بود. اما چند روز قبل از برگزاری اجلاس خبر آمد که هیئتی از سوی رژیم ایران در این اجلاس شرکت خواهند کرد و سعید مرتضوی داستان رژیم اسلامی در تهران که به قصاب مطبوعات اشتهار دارد و مستقیماً در بازجویی و شکنجه مخالفان شرکت داشته و به طور مستقیم در قتل خانم زهرا کاطمی، روزنامه‌نگار ایرانی‌اصل کانادائی مشارکت داشته است، در این هیئت حضور دارد.

ما زندانیان سیاسی سابق ایران بر این باوریم بی آنکه توهمی به نهادهای میان دولتی مانند سازمان ملل و ارگانهای وابسته به آن داشته باشیم، نهاد تازه تاسیس شورای حقوق بشر سازمان ملل هم بیش از آنکه به حقوق "ملت‌ها" به پردازد، محلی برای مانور سیاسی حکومت‌ها و دهی کجی آنها به مردمان تحت ستمشان است. چنانچه چنین نبود، قاعدتاً می‌باید، از حضور نمایندگان حکومت‌هایی مانند حکومت اسلامی در ایران که جنایاتشان بر مجامع بین‌المللی همچون سازمان ملل و نهادهای وابسته به آن پوشیده نیست، جلوگیری به عمل می‌آمد.

اکنون هم دیر نیست. شورای حقوق بشر تنها در شرایطی می‌تواند به وظایفی که برای آن تعیین شده عمل کند که به محلی برای رسیدگی به جرایم حکومت‌هایی شود که آشکارا حقوق بشر را نقض کرده و توده‌های مردم را سرکوب می‌کنند. شما خوب می‌دانید رژیم اسلامی در ایران، در اوایل و حتی نیمه دوم دهه ۱۳۶۰، ده‌ها هزار تن از مخالفان خود را دستگیر، زندانی، شکنجه و به جوخه مرگ سپرد. این رژیم در تابستان ۱۳۶۷، هزاران زندانی سیاسی را که سال‌ها پیش از آن در دادگاه‌های فرمایشی خود به زندان محکوم کرده بود، به قتل رساند. کشتار زندانیان سیاسی در تابستان ۶۷ یکی از هولناکترین جنایات تاریخ بشری است که هیچگاه مورد توجه نهاد حقوق بشر سازمان ملل واقع نگردید.

زندان‌های ایران هنوز پر از زندانی سیاسی است. مردم ایران در بی حقوق مطلق به سر می‌کنند، حق خواهی و اعتراضات کارگران، زنان و دانشجویان سرکوب می‌شود. فعالان کارگری، دانشجویی و زنان دستگیر و زندانی می‌شوند. در اوایل زمستان سال جاری، بیش از هزار کارگر شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه تنها به این دلیل که خواهان برسمیت شناخته شدن سندیکای خود بودند و به همین منظور می‌خواستند اعصاب کنند، دستگیر و زندانی شدند. منصور اسانلو، رئیس هیئت مدیره سندیکا به دستور سعید مرتضوی هنوز در زندان در شرایط بسیار بدی به سر می‌برد. در اواخر اردیبهشت سال جاری، اعتراضات مردم آذربایجان به شدت سرکوب شد و صدها نفر دستگیر و زندانی شدند. همزمان با آن، فعالان دانشجویی به دنبال یک رشته اعتراضات در دانشگاه‌های تهران ربهوده و دستگیر شدند. هنوز دو تن از این دانشجویان، آقایان عابد توانچه و یاشار قاجر در وضعیت بلاتکلیفی در زندان اوین، مخوف‌ترین زندان ایران به سر می‌برند. در ۲۲ خرداد، تجمع زنان که خواهان تغییر قوانین تبعیض آمیز علیه زنان شدند، به شدت سرکوب و بیش از هفتاد تن از آنان دستگیر و روانه زندان شدند. روری نیست روزنامه‌ای و نشریه‌ای توقیف نشود و دست‌اندرکاران آنها دستگیر و زندانی نشوند.

حضور هیئت نمایندگی رژیم جمهوری اسلامی بعد از این همه جنایت در اجلاس نهادی که مدعی مدافع حقوق بشر است، برای جامعه بشری شرم‌آور است.

کانون زندانیان سیاسی ایران (در تبعید)

۱۹ ژوئن ۲۰۰۶